

Phiếm Loạn Số 6

Trong “Thư Gửi Các Bạn Mình” số 47, tháng 11 năm 2020 có đoạn dưới đây. Xin trích nguyên văn để mở đầu cho Phiếm Loạn số 6:

Mới chỉ 20 năm của thế kỷ 21, Việt Nam đã xuất hiện vô số nhân tài (nếu viết thiếu dấu huyền sẽ biến thành nhân tai). Nhân tài Việt

“Mỗi nhà nên có một cái lu để chống ngập”

Phan Thị Hồng Xuân

Đại biểu nhân dân TP.HCM

*Nam đếm nhiều hơn sao trên trời...ơi! Nhân tài về quân sự, kỹ thuật, kinh tế, giáo dục, giao thông, y học, môi trường...Hằng hà sa số những nhân tài thông qua những lời phát biểu “đỉnh cao” khiến thiên hạ phải bịt mũi che tai. Chỉ mới năm ngoái 2019, khi các trận mưa liên tục đổ xuống làm ngập cả thành hồ (quên viết hoa chữ hồ) thì bà Phan Thị Hồng Xuân được hô hoán có bằng tiến sĩ về dân tộc học (?) dũng dạc ra khuyến cáo rằng **“Mỗi nhà nên có một cái lu để chống ngập”**. Sau lời khuyến cáo này, tức khắc bà Xuân đã bị người ta tạt nước có mùi vào mặt đến nỗi bà ta đâm ra bệnh mà báo chí trong nước gọi là “bệnh lu” nên phải đâm đơn lên chính quyền (hay tà quyền?) xin*

ngủ phép dài hạn. Một năm trôi qua không hiểu bà ta hết bệnh hay chưa?

Bàn về cái lu, có thêm vài ý như sau: Giả thử dân số tại thành hồ hiện nay là 10 triệu người, trung bình cứ 5 - 7 người ở chung một nhà thì phải có đến gần 2 triệu căn nhà lớn bé. Mỗi nhà mua một cái lu đặt ngay trước sân nhà hay phía sau hè để hứng nước chống ngập. Lu lớn có thể chứa một hai mét khối nước. Mưa liên tục vài giờ, nước đầy lu, lu không còn chỗ chứa nên nước tràn ra ngoài. Chưa hết, mưa đâu chỉ nhắm vào cái lu để rơi vào đâu! Khi trời mưa thì mưa cả một vùng, cả thành phố, mưa xuống mặt đường, mưa vào công viên, mưa rơi xuống sông xuống suối, mưa rơi vào các hang cùng ngõ hẻm...thì ai là người đặt cái lu vào những nơi đó để chống ngập? Chắc phải lấy ngân sách nhà nước (tiền thuế của dân) cỡ vài vạn tỷ, thậm chí vài triệu tỷ để mua lu đặt kín thành phố đồng thời huy động bà con mang tất cả thùng nhựa, hũ, vại... ra hứng thì may ra chống được ngập trong vài con hẻm thành hồ...Hết trích.

Vậy chi là gần bốn năm với chuyện “cái lu” hầu như đã đi vào quên lãng và không biết giờ này chị “tiến sĩ lu” có nghĩ ra thêm món gì để chống ngập hay không, đặc biệt để “chống ngập” tại thủ đô 36 phố phường vừa bị cơn mưa cuối tháng năm khiến “thô đủ” biến thành sông chứ chẳng

phải thành hồ. Giả dụ chị “tiến sĩ lu” có món gì đó để chứa nước chống ngập mang ra Hà Nội (bây giờ dân nói ngọng là Hà Lợi) thì cũng không cách nào bằng sáng kiến đỉnh cao vời vợi của đồng chí Trần Hồng Hà là bộ trưởng bộ tài nguyên và môi Trường. Số là khi cơn mưa biến Hà Nội thành Hà Lợi thì đồng chí bộ trưởng Trần Hồng Hà đã xuất sắc đưa ra kế hoạch chống ngập như sau: Hãy dùng những nơi này để chứa nước ngập tại thủ đô, một là **ruộng**, hai là **sân vận động** và ba là **trường học**. Không biết phải bình loạn thế nào về kế hoạch siêu phàm của đồng chí bộ trưởng! Thôi thì nhường cho quý bạn đọc cứ thoải mái bình loạn theo cách nhìn và suy nghĩ của quý vị. Kỳ này kẻ thích phỉếm chỉ có vài ý kiến ý có như sau:

Để chống ngập chúng ta phải:
Lúa nước vào ruộng
Lúa nước vào sân vận động
Lúa nước vào trường học...

Một: Theo sáng kiến đỉnh cao của đồng chí Trần Hồng Hà, có lẽ lúc trời đổ cơn mưa xuống Hà Nội thì ông trời sẽ không phun nước xuống ruộng, không đổ nước xuống các sân vận động và không rải nước xuống các trường học vì đồng chí Hồng Hà có “giao lưu” mật thiết với ông trời và bảo ông trời chớ có đổ mưa vào những nơi nói trên để khi Hà Nội có thành Hà Lợi thì đồng chí sẽ huy động nhân dân Hà Lợi múc nước đổ vào ruộng, đổ vào các sân vận động và các trường học.

Hai: Theo thiển ý, có lẽ dạo còn bé tí teo, cha mẹ ông bà chú bác của đồng chí Trần Hồng Hà ngày đêm đã kể cho đồng chí bộ trưởng nghe rất nhiều chuyện thần thoại trong đó có chuyện mức nước mưa đổ vào ruộng đang ngập, vào sân vận động đầy nước, vào trường học giống như bể bơi. Nước trong ruộng, trong sân vận động, trong trường học càng lên cao thì các bức tường chung quanh cũng tự động mọc lên cao cho đến khi nào nước trong thành phố cạn mới thôi. Trong khi cả thủ đô Hà Nội thành sông, dân chúng và xe cộ bị bõm bơi trong nước thì đồng chí bộ trưởng chợt nhớ câu chuyện thần thoại nghe từ thuở chưa mặc quần nên đồng chí “đột xuất” phát biểu như trên. Trí nhớ của đồng chí bộ trưởng thật “tuyệt cú mèo”.

Ba: Theo truyền thống của các nhân vật lãnh đạo khắp nước là “phải tuyên bố, phải phát biểu, phải nói, phải hô hoán...một vài câu như các ‘danh nhân’ để được ghi vào lịch sử đảng cho các đảng viên và quần chúng học tập về sau”. Nếu cứ nói một câu quá bình thường như “phải sửa lại hệ thống thoát nước, phải quy hoạch đô thị cho thông thoáng...vân vân thì chẳng có ma nào biết tên ông bộ trưởng. Đồng chí bộ trưởng chắc hẳn đã thuộc lòng nhưng phát biểu của các đồng chí đồng đảng trong nhiều năm qua. Chẳng hạn như sau:

1/ Đồng đảng Cao Đức Phát, bộ trưởng bộ Nông Ngư Nghiệp “ngộ độc thực phẩm phải lăn ra chết thì mới xử lý được, theo điều 244 qui định”

2/ Đồng đảng Đào Đức Toàn, trưởng ban tổ chức thành ủy Hà Nội: “Ở huyện có 8 đến 9 người quan hệ họ hàng với nhau, tôi cho rằng có thể đây là quan hệ hết sức ngẫu nhiên”.

3/ Đồng đảng Phạm Gia Yên, chánh thanh tra bộ xây dựng: “Dự án chục tỷ, sai phạm một tỷ là tốt rồi” .

4/ Đồng đảng Chăm Ngọc Minh, chủ tịch UBND tỉnh Sơn La: “Chưa có tượng đài là thiệt thòi cho chúng tôi”.

5/ Đồng đảng Giang Seo Phu, chủ nhiệm UB dân tộc: “ Chúng tôi nghiên cứu đồng bằng sông Cửu Long, đến vùng này tôi thấy tình hình đi làm thuê và bán vé số rất phổ biến và có thu nhập cao, họ đủ trang trải cho một ngày ăn” .

6/ Đồng đảng Đào Minh Tú, phó thống đốc ngân hàng nhà nước: “Nợ xấu tăng vì lợn rớt giá” .

7/ Đồng đảng Nguyễn Như Tiệp, cục trưởng cục quản lý chất lượng nông thủy sản: “các quốc gia nhập cảng tôm của Việt Nam đều là những quốc gia không biết nấu nướng hoặc luộc tôm để ăn...”

8/ Đồng đảng Nguyễn Thị Quyết Tâm, chủ tịch HĐND thành hồ: “nếu con em cán bộ lãnh đạo được giao những trách nhiệm quan trọng thì đó là điều hạnh phúc của dân tộc, của đảng ta”...

Xin miễn phiếm loạn về mấy cái đầu đất sét này...

Phong Châu

Tháng 6 - 2022

